

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Perfectionibus Moribusque Divinis Libri XIV

Lessius, Leonardus

Antverpiae, 1620

Cap. XXXI. Recollectio precatoria de Iustitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46817](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46817)

tia vitali (vt dictum est) pariat, cum agat vt instrumentum Dei. Si enim astra per tot miliones milliarij possunt naturaliter agere in res inferiores; cur ignis inferni, vt instrumentum Dei, per mille leucas non possit agere in demones, eisq; dolorem imprimere? Ex hoc modo melius intelligitur Glossa Iacobi 3. cum ait, *demones, vbiq; que sint, ignem gehenna secum ferre*, nimirum quia dolorem eius vbiq; sentiunt, quam quia vbiq; cogitant se aliquando isti igni alligandos, vt quidam explicant.

Hæc de modo quo spiritus ab igne pati possint: quæ non asserendo, sed inquirendo & disputando à me dicta sint, vt Lector hunc modum consideret & examinet: natura enim spirituum nobis est obscurissima; & magis ex Scripturis & Patribus quid agere & pati possint, quam ex Aristotelis suppositionibus inuestigandum: valde etiam obscurum & inexplicabile, quomodo anima nostra, quæ purus spiritus est, corpori deinciat, eiusq; passiones tam opere sentiat. Denique quomodo res externæ cum potentiis animæ ad sensum & dolorem in anima excitandum concurrant. Multa in his nunc puto latere, & postea deprehensum iri à nobis in altera vita, quæ modò ne suspicari quidè possumus. Hactenus de Iustitia.

CAPVT XXXI.

Recollectio precatória de Iustitia.

221 **Q**UIS nouit potestatem ire tuæ, aut præ timore tuo iram tuam dinumerare? quis dignè expendere suppliciorum magnitudinem & multitudinem quæ peccatoribus præparasti, & per tuam omnipotentiam illis suo tempore irrogabis? Sicut enim infinita est misericordia tua, ita & iustitia tua: quæ etiam innumeris modis non solum in futuro sæculo, sed etiam in præsentī (quod tamen proprie est sæculum misericordiæ) contra peccatores se patefecit, vt omnes te timere discant, & quos benignitas tua non mouet, saltem moueat seueritas. Declarasti iustitiam & nam tuam contra peccatum, quando tot millia angelorum (qui incomparabiliter omnibus hominibus sunt præstantiores) propter vnum peccatum de celo in tartarum deturbasti, & æternis suppliciis subiecisti, nulla spe veniæ relicta: non tibi cordi fuit, quòd illi tanto essent numero, tanta naturæ excellentia & pulchritudine, tanto ingenio & rerum omnium notitia præditi: nec curasti omnem laudem, benedictio-

2. Petri 2.
Epist. Iudæ.

Zzz

dictio-

dictionem, gratitudinem, honorem & gloriam, quæ tibi ab illis in omnem æternitatem prouentura erat, si illis hæc culpam condonasses. Maluisti tantum & operis tui pulcherrimi, & gloriæ tuæ quæ ab ipso tibi obuenisset, damnum sustinere, quàm unicum illud peccatum condonare. Rursum eandem ostendisti, quando totum genus humanum propter peccatum primorum parentum iustitiâ originali, & primi status felicitate spoliasti, ac innumeris miseris simul & morti addixisti. Ex qua pœna iam antè prouidebas fore, vt infinita hominum multitudo damnaretur, & vix centesimus quisque salutem obtineret. Hoc tamen totum propter primum illud parentum peccatum permittere in posteris voluisti. Quis non exspauescat ad tantam iudiciorum tuorum abyssum? Verè magnus Dominus, & æstribilis nimis, infinite supra omnia eleuatus & supereminens, ad omnem laudem, gloriam & beatitudinem tibi per te sufficientissimus, nec nostris vel Angelorum obsequiis & laudibus egens; sed hoc tantam postulans, vt obediatur voluntati tuæ.

Demonstrasti quoque contra peccatoris iram tuam, quando inundante diluuiò peccatorum, induxisti diluuium aquarum, quo totum genus humanum, præter octo homines in mundi seminarium reseruos, deleuisti, & terram sceleribus contaminatam expiasti. Iterum quando sulphure ardente cælitus immisso Sodoma & vicina oppida cum suis incolis funditus deleuisti, æterni incendij post mortem peccatoribus præparati speciem in hoc sæculo hominibus exhibens. Simili modo quadringentis post annis ira tua defæuit in Ægyptios iniqua seruitute populum tuum prementes, quos in obstinatione vnâ cum suo Principe persistentes, post maximas & admirabiles classes, mari Rubro demersisti. Neque populo tuo quem ex toto genere hominum peculiariter tibi delegeras, pepercisti; iubens vt rebelles vel terra deliscente absorberentur, vel igne cælitus immisso cremarentur, vel gladiis confoderentur; omnibus ob peccatum murmurationis per quadraginta annos in arenis & locis horridis detentis & circumductis. Deinde sub Iudicibus sexies ob peccata sua ab hostibus subacti, & seruitute variisque calamitatibus oppressi. Denique peste, fame, bello, incendiis, tempestatibus, eluionibus, terræmotibus aliisque flagellis genus humanum propter peccata sapissimè castigasti, vt nulla fuerit natio hisce miseris exempta. Sicut enim nusquam desunt peccata, ita par est vt nusquam etiam desint flagella, quibus pec-

Genes. 2.
Rom. 5.

Genes. 7.

Genes. 19.

Exodi 7. 8. 9.
10. 14.

Num. 16.
Psal. 105.
Exodi 32.
Num. 14.

peccata castigentur, vt homines manum tuam sentientes resipiscant, & ad officium redocentur.

223 Neque solum externis istis calamitatibus peccata vindicas, sed etiam internis & spiritualibus, dum lucem & protectionem gratia tua peccatoribus subtrahis, & permittis eos a diabolo ad omnem nequitiam impelli. Hoc supplicium maxime formidabile, & potè damnationi aeternae propinquissimum. Sic per aliquot annorum millia permisti gentes (hoc est totum ferè mundum) ingredi vias suas, & diabolum tamquam huius saeculi principem ac Deum obtinere regnum, & instar Dei in mundo coli & adorari. Sic etiam dilectam olim plebem tuam, propter sua scelera (praesertim quia charitatem veritatis repulerunt, insuper & ipsam veritatem occiderunt) à te repulisti, subtracit gratia tua, & operatione erroris in eos daemonebus permitta. Simili modo multa Christianorum Regna propter peccata, & maxime propter haeresim, à te derelicta, & infidelibus vel daemonebus tradita. Haec sunt iudicia iustitiae tuae, haec impiae desertionis stipendia, nimirum vt qui te & doctrinam tuam deserunt, à te deserantur, & daemonebus illudendi permittantur, vt tenebras putent lucem, & lucem tenebras, bonum & spurant tamquam malum, & summum malum amplectantur pro summo bono. Et si enim hoc flagellum in hac vita sit omnium maximum; quia tamen non videtur nec sentitur, non aestimatur, neque flagellum reputatur, sed beneficium: quod summum miseriae est argumentum.

224 Multa modis aliisque in hac vita peccata castigas, & iram tuam ac iustitiam ostendis. Quae vero supplicia, quas afflictiones & miseriae in altera vita (quando irae tuae laxabis habenas, nec amplius eam continebit misericordia) peccatoribus praeparasti, quis explicet? Ibi carcere profundo & omni horrore plenissimo concludentur; ibi in stagnum sulphureum igne exaestuans demergentur; ibi corpora ipsa in cumulum congelata instar lignorum aridorum in medio sulphuris stagno ardebunt; ibi fletus & stridor dentium praedoloris immanitate & impatientia; ibi daemonebus horrenda monstra igneis corporibus induta in miseros saevient; ibi summi in corpore dolores, summae in sensibus omnibus afflictiones; ibi in anima ex consideratione infiniti damni, & tantorum malorum, praesertim aeternitatis (per quam totam haec omnia damna & mala sine vlla mitigatione durabunt) incomprehensibilis tristitia & desperatio. O aeternitas! in bonis infinitum bonum, in malis infinitum

tum malum! quantum malum, quàm horrendum & intolerabile, ardere in fornace vel per unum diem? quantum per annum? quantum per centum annos? quantum per mille, per centum millia annorum? Quantam tristitiam animo conciperes, si per centum millia annorum ardere deberes? at si accesserit aeternitas, supplicium hoc erit infinite maius, infinite peius, & incomparabiliter maiorem animo tristitiam tibi pariet. Quanta debet esse tristitia illa quae incomparabiliter maior & grauior est, quàm tristitia quae ex incendio centum millium annorum subeundo conciperetur? Quis ista perpendens non perhorrescat? quis non libenter, vt tanta mala euadat, & in securo portu se constituat, voluptates, honores & diuitias huius mundi contemnat, & aeternam salutis viam capessat? quis summam non ducat fatiditatem, ob res terrenas & momentaneas, immensi & aeterni mali periculo se exponere?

Rogo Domine per infinitam bonitatem & misericordiam tuam, ²²⁵ per merita & mysteria sanctissimae humanitatis tuae, vt auertas à me fatiditatem istam, & mentem meam lumine tuo & salutari sapientia electorum tuorum perfundas, quia peccati, quod tanta culpa meretur, grauitatem clariùs cognoscere, & miseras illas acri cogitatione crebrò possim reuoluere; vt salubriter expendam quantum sit oceanus malitiae in quouis peccato mortifero, ex quo in animam & corpus exundat tantum pelagus miseriarum, & tanto studio coner illud vitare, & tibi placere, quanto par est vt summum malum fugiam, & ad summum bonum contendamus.

D E